

Omer Vilain over de tijd van toen

Het Koninklijk Werk Ibis

Op de vraag aan echte Oostendenaars welk werk bij de meeste stadsgenoten hun grootste sympathie wegdraagt, zullen ze ongetwijfeld antwoorden : „Den Ibis !”



De Ibis-jongens schrobden het scheepsdek van de Ibis (1910).



De jongens zijn klaar voor de dagelijkse wandeling (1925).

In de voorbije 100 jaar heeft het Koninklijk Werk Ibis, medegevestigd door koning Albert – toen nog prins – in 1906, de sympathie en bewondering gekregen van de hele kustbevolking.

Kindersterfte

Dit mooie werk kwam tot stand na rampzalige jaren voor de vissersbevolking, toen er zoveel van onze vissers op zee verdrongen en er zoveel kinderen zonder vader ach-

terbleven. Veel vissersfamilies waren kroostrijke gezinnen en als vader en soms ook oudere zonen op zee omkwamen, was de ellende in het gezin bijzonder groot.

Armoede, honger, koude en schamele woningen maakten het voor de getroffen families heel zwaar om te overleven. Vaak waren ze dan nog gehuisvest in kelders en achterhuizen, soms met zes tot tien personen in één kamer. En deze toestand bracht grote kindersterfte met zich mee.

Om toch een beetje uit de ellendige toestand te geraken, nadat in één seizoen meer dan 25 vissers op zee verdrongen waren, kwam een comité bijeen dat de oprichting van een nieuwe ‘thuis’ voor visserswezen zou in het leven roepen. Prins Albert, de latere koning Albert I, stond mee aan het roer van de oprichting. De eerste lichter kreeg de naam van prinses Marie-José die in augustus 1906 in Villa Osterrieth in Mariakerke was geboren.

Sympathie

De jongetjes van Ibis, uitgedost in marine-uniform, mochten steeds op heel veel sympathie rekenen. Ze werden door de Oostendenaars als *hun* jongetjes aanzien. De kinderen werden dan ook geregeld ergens uitgenodigd zoals op de jaarlijkse kermis. Het Koninklijk Werk is zelfs in Brussel bekend, want tot de garderobe van Manneke Pis behoort ook een Ibis-uniform.